

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 3. Januáriusban 1789.

A Magyar Kurirnak, sok bódog Uj-éztendőt kíván

HORVATH ADAM.

Félelmes éztendő vala ez *nyóltzvan-nyóltz*: de pedig
 Hálá Istennek! itt van már a' *nyóltzvan-kilen-*
tzedik.

Ki-mettzett hát rá *nyóltz Verfet* ama *Koporsó-köre* ?

Veszedelemet e' Világnak ki jövendőt előre ?

Ha egy idős vólt a' metzés azzal a' koporsóval:

Vagy, az, az-alá olly régen bé-feküdt halandóval
 Ugy igazabb Proféténak kell vala lenni annak;

Mert, a' jó hozzá-vetésnek nem kis jelei vannak.

Ha tudott volna valamit a' Világ bomlásáról,

Bizonyosan által-vitte volna e' bomlást máról.

De, hogy éppen *nyóltzvan-nyóltzra* merte meg-hatá-
rozni,

Ebből, hogy ez jövendülés ujjabb; ki-lehet hozni.

Hanem, korábban bé-köté szemünket a' vakító,

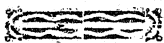
Mint kellett: — Nem Proféta vólt hát hanem tsak
gyanító,

Ki, a' környül-állásokból formált-meg félemlésből

Rá-fogta; hogy az a' meg-hólt Isteni jelentésből

A

Ez

Ez időre határozta e' roppant Világ' végét —

Ofzlasd, Bóldog *Uj-esztendő* fok sziveknek kétségét.
Mit mondok? — inkább erősítsd — mert ez bizonyos
jele,

Hogy a' régen fénylő napnak következik éjjele.
Szólnak a' hamis Proféták. — a' bűn derék erőben
Uralkodik, (a' melly léfzen az utolsó időben.)
Mit tesz az *utolsó idő*? főzzék azok magokban,
A' kik bővebben jártassak, mint én, az írásokban.
De a' mint a' már vén Világ aggottsága mutatja,
Az időknek folyamata méltán végét várhatja.
De okos vólt még-is amaz a' jövendő mondásban,
Akárki vólt — és olvasta talám a' *Szent Írásban*.
Hogy nem tudhatja senki is sem napját sem óráját,
A' mikorra várja a' Föld, a' Világ' Fő Biráját.
Azért sem napot, sem órát, sem hónapot, sem hetet
Nem nevez, hanem nyóltzvan-nyóltz egész esztendőt
vetett. —

Szerentsés vagy jó Proféta! hogy koporsó-kövedre
A' mit fel-mettzettél, senki sem vetheti szemedre.
De szerentsés hiteledet szerentsétlenné tette,
A' ki képedben, hamissan ez írást fel-mettzette.
Vallyon *Gyurka* nem jár-é így? vagy az a' ki *György*
helyett
Trombitákat magyarázott, 's fok-féle Sárkány
fejet.

'S vallyon az *Asztrológusok*' 's *Magusok*' majmalóji,
'S más az Isteni titkoknak mérész magyarázóji,
Nem maradnak-é e' titkos koporsóként szégyenben?
Mikor gyanus határt szabnak — a' nagy Isten el-
lenben.

Meg.

Meg-bizonyítja hogy az ő érthetetlen titkai

Nem olyanok; mint az ember' véges gondolatai.

A' bölts *Riktzídl'* magának talál több tisztelőket

Avagy tsak elmés Versének gyanakodva hívöket.

(Mivel hat-száz ezstendeig még sok száz-ezren élnek

A' kik hihetnek, és bátran, mert a' végtől nem
félnek.)

Hat-száz tiz ezstendőt enged az ő hozzá-vetése *)

Még ezután a' Világnak; 's elmés képzelődése

Hanem fontos okokon-is; de tapasztalásokon

Épült, amaz ugy nevezett *tüzes hármasságokon*,

Mellyek, mindig nagy dolgokat hordoztanak ma-
gokkal,

Noha Ő-is ezstendőkkel számozott, nem napokkal.

És meg-edgyez azoké-is ennek számvetésével,

A' kik a' tüzes tsillagok' lassú kerülésével

Mérik a' Világnak végét: — és ezt a' végezetet

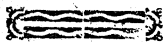
Akkorra teszik, mikor egy negyedrészt területet

El-végeznek a' tsillagok, — és ez amaz elsővel

A 2

Ugy

*) Ezt mondja *Ricciolus*: *Ignea triplicitas conjunctio maxima dicta Saturnique Jovisque annis redit octingentis; Prima habet Adami lapsum & primordia Mundi Sæva latrocinia, hinc urbesque artesque secunda. — — — — Quid si nona minax ter triplex ardeat obem: Ez-szerént a' Világ el-végeződne a' tereméstől fogva 6400 ezstendő múlva: a' kik pedig a' Természeti tsillagoknak tulajdon előre moz-dulásokból (in consequentia) számlálják, egy negyedrészt területet (a' közönséges számvetés-szerint) 6480 ezsten-deig végeznek-el; és így tsak 80 ezstendő a' különbség. — Mi talám elébb meg-halunk a' Világ vége előtt, mint *Matufalem* az özönviz előtt.*

Ugy edgyez, hogy nem többel több, tsak nyóltz-
van esztendővel.

'S e' szerént a' Világ-vége a' Szombat' közepében
Történne, mintegy hetedfél ez' redik esztendőben.

De meg-állj oh véges elme! ne-tégy-fél az Istennel,
Szabad a' Teremtő most-is, 's ezután-is mindennel.

Es azt az Isten Fija-is (mint ember) nem tudhatta,
A' ki pedig a' titkokat tudta 's tudtunkra adta.

Mikorra van határozva ez roppant Világ' vége,
Mikor ég-meg tüzzel az Ég, és a' föld kerekége.

Boldog Isten! tsak Te vagy bölts, Te vagy a' Min-
denható,

'S előttünk, valamit tsinálsz, bámúlva tsudálható.
Mi a' magunk végéről-is egyebet nem tudhatunk,

Hanem, hogy ez élők földén örökké nem lakha-
tunk. —

Változnak rendel az idők, 's az idők' szakaszfjai
Változunk mi-is és földé leszünk, mint föld' porai,
De hol? mikor? melly órában? 's mi-képpen? leszsz
halálunk.

Bár leg-böltsebbek legyünk-is igazat nem találunk.
Mi maradt hát neked tudni? oh földből teremtetett

Halandó? az, hogy az idő mely neked engedtetett
gen rövid: és hogy edgyik a' másfik halandónál

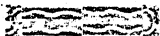
Tovább élyen, tsak egyedül ama mindenhatón áll;
Te tsak imádd annak kezét a' ki tsinált Tégedet,

Tsak attól várd életedet; tsak attól várd végedet.
Imádd az örök Felséget: ki a' mint az idöket

Mérsékeli, és részekre osztja az esztendőket.
Ugy Te reád-is gondja van, 's meg-engedte Lelkednek

Hogy ez Uj-esztendöt élve szentellyed Istenednek.

Hány.

Hány ezren, szemünk láttára nem rég el-temették?

A' kik vagy mi velünk edgyütt vagy későbben szü-
lettek.

Hány ezer él nyomorogva bóldogtalan életet,

A' ki talám ártatlanabb, 's jobbat érdemelhetett
Mint mi. — — — — —

de tsudáld az Isten végetlen kegyelmeit,

A' ki noha fel-emelte rettenetes kezeit.

A' kegyetlen ellenséget ellenünk ereztette,

Hartzal, a' Világ' nagy részét fel-gyúladni engedte.

Nem éreztette megénkel még eddig a' hartz' porát,

'S meg-tsapott vidékünk-ről-is el-forditá ostorát,

Erős karjain hordozta Fejünket, Vezérünket,

És azzal erősítette arról vólt hitelünket:

Hogy noha haj-szál sem esik hire nélkül fejünkről,

'S noha maga mindnyájunknak gondot visel él-
tünkről,

Meg-külömbözteti még-is köztünk a' nagy Fejeket,

Annak adja a' szivet-is. a' kinek a' terheket,

Mikor egyedül valóság, 's letétség rettegteti,

A' Gondvifelés bántódás 's botlás nélkül vezet.

Kevélykedj *Konstántzinápoly!* a' Keresztyén fejekkel,

Tsinály győzedelmi pompát a' fogott sebesekekkel.

Hitegesd a' buta Népet számos győzedelmeddel,

Söt bár Keresztyén fül helyett a' Török fült-is
vidd-el.

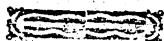
Imádd hadi Vezéredet, Ló-farkát kétfzereítsd,

Idegenid' aranyából Sátorait fényefítsd.

Függeszd *Hóldod'* szarva alá *Sasunkat Keresztünket*

Tartsd bár lenni magadénak magunkat, 's minde-
nünket.

Rakj

Rakj fejekre kofzorúkat vakmerő Vitézidnek,
 Földünk el-pusztításáért őket tedd Istenidnek!
 De jer! halgasd énekeik jámbor ellenségednek —
Nem nekünk Uram! nem nekünk, hanem add Szert
Nevednek
 A' Ditsőséget. — Tsak Te vagy Isten! a' Minden-
 ható,
 Nem fegyverünk; hanem a' Te nagy erőd tsudál-
 ható.
 Nem tudunk más győzhetetlent; más erőt nem ismé-
 rünk,
 Tiéd Uram a' Ditsőség. *Téged Isten! ditsérünk.* —
 Emelkedj-fel az egekre én *Músám!* gyors szárnyak-
 kal,
 'S az örökké-valóságban örvendező karokkal.
 Te-is, a' ki meg szenveded az idő változásit
 Hármaztalsad most azoknak örvendő kiáltásit,
 Mikor az Uj-esztendőnek ma el-következése
 Amaz örök hatalomnak munkája 's rendelése;
 Ma-is eszedbe juttatja és el-hiteti véled,
 Hogy mikor ez véges idő határit által éled.
 Találsz majd a' végezettel végetlen bódogságot,
 Idő nélkül mindig tartó örökké valóságot.
 'S e' bódog Uj-esztendőben nem számlálsz esztendő-
 ket,
 Sem napokat 's hónapokat egymás után menőket.
 Henem a' végek meg-szünvén meg-látod a' végetlent,
 És szemléled színről színre ama' képzelhetetlent.

A' Virtus' ábrázotja.

Nézd-meg a' dolgokat ember! 's vedd észedben:

Hogy a' Virtus leg-főbb dolgod életedben:

Melly a' Bóldogságnak edgyetlen egy útja:

Más nem lehet bóldog, tsak a' ki azt fútja.

Nints ollyon hatalom, melly ha vétebben élsz,

Ha fertelmeskedel, hazudsz, *Istent* nem félsz,

Bóldoggá tehessen. Ez képzelhetetlen:

'S hogy gonofz bóldog légyen, lehetetlen.

Az igaz bóldogság a' sziv tsendesége:

Nem lakik az annál, kinek nints szentsége.

A' Virtus örökös társának azt vette,

Magáról légyen hogy benn jó itélete.

Es ez az itélet olly ki búzgó kút-fő,

Mellyből a' leg-édesb kedv 's gyönyörőség jő.

Ez ő fársa soha el-nem válik tőlle.

Ki érti a' Virtust tudja ezt felölle.

Képzelhetőbb az, hogy a' meleg tűz meg-hül;

Mint hogy Virtus légyen belső öröm nélkül.

Ki hát a' Virtusnak igaz Barátja vagy,

Nem lehet, ne légyen hogy bóldogságod nagy:

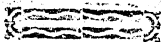
Nem lehet, ne légyen hogy így Békéséged

Magaddal; 's egy édes belső tsendeséged;

Melly meg-ölel rád terjesztvén kezeit;

Kedvében tart, 's hinti rád édeségeit.

Es

És ez állapotod olyan természeti,
 Hogy semmi hatalom ezt el-nem veheti:
 Éppen így ellenben az lehetetlenség,
 A' vétekből folyjon hogy jó és édeség.
 Kéferű kút-fő ez; méreg foly belőlle:
 Ki jódat szereted, mészsze fűs-el tölle.
 Valamint hát a' ki a' Virtuust követi,
 Azt boldogtalanná senki nem teheti:
 Ugy nem képzelhetni olly hatalmaságot,
 Boldoggá tehesse melly gonofzságot.
 Miként, ha, *Chinába* mikor igyekeznél,
 A' déli Polusnak feléje eveznél;
 Soha-is nem érnél semmiként tzélodra,
 Bár ezer esztendőt szánnál-is útodra:
 Így a' bűnnek útja boldogtalanságra
 Vifzen; nem érsz ezen soha boldogságra:
 Mondodé: teheti az *Isten'* nagysága,
 Hogy a' vétkesnek-is légyen boldogsága?
 Ugy van: de tsak úgy ha gyakorlott vétkeit
 El-hagyja; 's járja a' Virtus' ösvényeit.
 De boldognak lenni 's egyfzersmind vétkesnek;
 Ollyon mintha mondaszsz görbét egyenesnek:
 Az *Isten* nem akar lehetetlenséget:
 Bölts: 's jól köti öfzve az elzközt, 's a' véget:
 Nem akar ő ollyat, a' mi meg-nem lehet:

Illyen

Illyen bolondságra tsak az ember mehet.
Esztelen vagy hát Te, a' ki bünödben élz
Bátran; és azonban bóldogságot remélfz:
Elmédben öfzve füzsz lehetetleneket:
Alomban se lehet látni illyeneket.
Vagy talám a' *Jéfus'* érdeméhez bizol?
Jól-van. E' tfak annak hafznál, a' ki él jól.
Az *Iften* Szent Fiját hogy hozzánk küldette,
Ezt mi reánk nézve azért tselekedte:
Hogy a' bünből minket általa ki-végyen,
És a' ditső Virtus útjába bé-tégyen:
Hogy a' bóldogságra eként el-készittsén.
Nem azért, hogy bár mint élünk, idvezittsen.
Vagy még ez ujj-módi esztelen Világgal,
Szollafsz tám utolszor illyen bolondsággal:
Az Istennek mindegý akár miként élünk:
Ő nem aként itél, a' mint mi itélünk.
Ő néki nem árthat semmi 's nem hafználhat;
Miatta hát ki-ki akármit tsinálhat.
Igaz: neki nem árt, és nem hafznál semmi,
De ha roszszak lefzünk; tsak roszszul léfzünk mi.
Az Isten nem vét-el harag 's busulásból;

De

De természet-szerint a' dolgok egymásból
Ugy folynak: a' rofzfat-hogy tsak rofzsz követi,
'S örömét a' maradt bünös nem érheti.
Mint a' fzen. az hová le-vettetik éget,
A' jég-is, az holl van okoz hidegséget:
Igy a' Természetnek állandó Törvényne:
Hogy jóra vigyen tsak a' Virtus ösvénye:
'S a' ki ezt az ösvényt jó szivel nem járja,
Az, bóldogulását hafzontalan várja.
Továbbá ez-telen! a' mit egy embernek
Meg-adsz; nem adod-é-meg azt az Istennek?
Azt meg-adod: egy olly Király hogy rofzsz lenne,
A' ki külömbséget jó 's rofzsz közt nem tenne;
Ki szabadon hagyná folyni a' dolgokat,
És meg-nem büntetné a' bünt 's gonofzokat.
Hát a' jó 's bölts Iffent mért mondod ollyonnak? —
Igaz hogy közöttünk sok bol -- -- vagynak.

Irtta T. H. P.